• Am resimțit o schimbare în rău teama bolnavă de moarte și frica de a mă îmbolnăvi. Faptul că se vorbește tot despre moarte, despre boală, despre acest virus, despre cum să te protejezi de el, alarmele zilnice transmise prin telefon și poate și altele care nu-mi vin acum în minte au trezit în mine o teamă de moarte, o neliniște că trebuie tot timpul să fiu atentă, să mă dezinfectez, să am grijă la cât de mult mă apropii de ceilalți. Sau, altfel spus, pandemia a dat pe față necredința și frica pe care credeam că nu le am decât puțin. De bine însă sunt tot acestea, mi-am dat seama că nu sunt nemuritoare în această lume și că mă așteaptă și pe mine, chiar dacă sunt tânără, moartea. Că **depind de ceilalți și ceilalți depind de mine**. Că **Dumnezeu îmi dă o șansă mare să văd că lumea aceasta e trecătoare și că cele care vin după trecerea din această lume sunt veșnice**. (P.)

ANUNȚURI

• Săptămâna aceasta au trecut la Domnul doi dintre frații noștri: **Ioan Suba** (65 ani), soțul Ligiei și **Vaselena Moțco** (72 ani), mama părintelui Filaret de la Călugăreni și a Alexandrei. Poate că de cele mai multe ori nici nu ne știm numele, stăm la slujbe unii lângă alții și apoi mergem la ale noastre. Iată că despre frații noștri adormiți am aflat că Dumnezeu i-a luat în momentul în care au fost pregătiți de plecare, căci fratele Ioan, mare iubitor al rugăciunii, a rămas cu grija citirii Psaltirii (pe care o făcea întreagă în fiecare zi, de ani buni) chiar și când a fost dus la spital; iar sora Vaselena, care se ostenea mereu să vină la Bisericuță tocmai de la Șoimoș, a crescut în frică de Dumnezeu 10 copii. Să-i așeze Domnul cu drepții Săi!

• Casa care se construiește la Frumușeni pentru sora noastră Elena și nepotul Arsenie este deja ridicată și are acoperiș. Acum urmează finisările și, cu ajutorul lui Dumnezeu, se vor putea muta în această vară. Totul a fost cu putință datorită generozității celor de lângă ei, a celor care se împărtășesc din același Potir. Pentru a putea finaliza construcția, cântăreața Diana Selagea va organiza un mic concert caritabil de pricesne și cântări, după Sf. Liturghie, în duminica Floriilor.

ȘTIRI

• Săptămâna aceasta **a adormit renumitul profesor de teologie, Părintele Ioan Ică senior** la vârsta de 89 de ani. A fost profesor de Dogmatică la Facultatea de Teologie din Sibiu și apoi la Cluj, timp în care a scris numeroase studii de specialitate, dar a și tradus cărți de valoare, precum „Patericul sinaitic". Le spunea studenților: *„Trebuie să ai încărcătură de aur, adică atât de mult să agonisești, încât să poți să dai și celorlalți din prisosul bogăției tale intelectuale și spirituale".*

• **Biserica „Sfinții Trei Ierarhi" a Universității din Cernăuți a fost inclusă într-un program de restaurare.** A fost sfințită în anul 1882, la puțin timp după înființarea Universității. Între anii 1920-1940, aceasta a devenit una dintre cele mai înalte institute educaționale românești. Comuniștii au transformat-o în depozit de cereale, apoi depozit de literatură și centru de calculatoare. În anul 1980 a început restaurarea, iar din anul 1985 a funcționat ca Muzeu de istorie al Universității. Din anul 1991, biserica a fost redeschisă cultului, iar din anul 1994, odată cu reînființarea Facultății de Filosofie și Teologie, în cadrul lăcașului de cult își desfășoară practica viitorii preoți.

Așteptăm întrebările, sugestiile și eventualele colaborări pe adresa revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372.
Mulțumim tuturor pentru rugăciuni și ajutor financiar.

Numărul 15 (XXXIV) **18 aprilie 2021**

MAXIMINA

Foaie ortodoxă pentru suflet

ÎNTOARCEREA DIN TOATĂ INIMA LA DUMNEZEU

Cuvânt al Sf. Luca al Crimeii

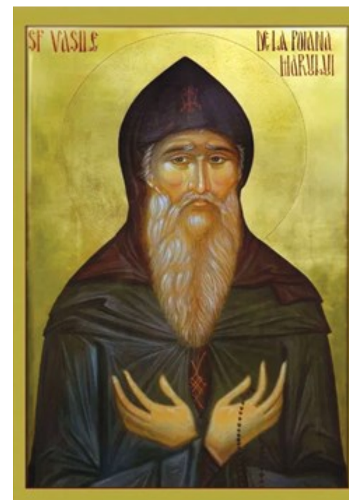

Ce este întristarea după Dumnezeu? Este dorul de Dumnezeu, dorul de curăție, de sfințenie.

Minunată viață, cea a Sf. Maria Egipteanca, care nu seamănă deloc cu viețile oamenilor obișnuiți! În ea uimesc mai ales două lucruri, în primul rând, harul lui Dumnezeu, **neasemuita Lui milostivire** și prevedere a faptului că jalnica desfrânată va deveni o sfântă dintre cele mai mari. Al doilea – **repeziciunea, neașteptata adâncime și hotărâre a întoarcerii** cuvioasei Maria de la viața sa păcătoasă dinainte la nevoința ei neasemuită din pustie. Cuvioasa Maria a împlinit lucrul despre care vorbește prorocul: „Întoarceți-vă la Mine din toată inima voastră, cu post, cu plângere și cu rugăciune, și sfâșiați inimile voastre, iar nu hainele voastre, și vă întoarceți la Domnul Dumnezeul vostru, că Milostiv și îndurat este, Îndelung-Răbdător și Mult-milostiv, și Îi pare rău de răutăți!" (Ioil 2, 12-13). Și Sf.Maria și-a sfâșiat inima și s-a întors din toată inima, deodată, la Dumnezeu.

Iată cum e adevărata pocăință, iată cum trebuie să se poarte toți cei împovărați de păcate grele: **să se întoarcă într-o clipă, din toată inima, la Dumnezeu**, să se scârbească de viața lor dinainte, să se scârbească de ei înșiși, să părăsească fără amânare toate păcatele dinainte și să se pocăiască toată viața, cum s-a pocăit Sf. Maria Egipteanca. Vedeți ce adâncime nemăsurată a avut pocăința ei, în ce măsură fără seamăn a avut conștiința propriei nevrednicii, cât de uimitoare a fost puterea voinței ei în lupta cu patimile, cât de mult timp a petrecut în sfânta pocăință și în postire. Ea le-a arătat tuturor celor ce merg pe calea răului, pe calea propriilor patimi, pildă a felului care trebuie să o rupă cu viața păcătoasă, a felului în care trebuie să se pocăiască și să ceară iertare de la Dumnezeu.

O asemenea pocăință este obligatorie pentru toți creștinii ce se întorc la Dumnezeu. Dar ce să spun despre noi, creștinii de rând, care nu putem fi numiți „foarte mari" păcătoși, care n-am trăit în curvie, nu ne-am murdărit în desfrâu, beție, fărădelegi, hoție? Oare trebu-

Sf. Vasile de la Poiana Mărului (†25 aprilie 1767)

Monah rus, venit în părțile noastre din pricina prigoanei uniate, el ajunge mare stareț, îndrumător și practicant al Rugăciunii inimii, viețuind zeci de ani la mănăstirea Dălhăuți-Vrancea și apoi în sihăstriile Buzăului. Sf. Vasile a fost cel care i-a dat aripi duhovnicești Sfântului Paisie de la Neamț, tunzându-l în monahism și călăuzindu-l pe calea desăvârșirii.

„Cel ce viețuiește drept și fără prihană, ferindu-se de plăcerea sa și de înălțarea minții, de s-ar ridica toate taberele diavolești asupra lui și mii de ispite, va rămâne nevătămat, spun Părinții. Dar cel ce umblă după rânduiala proprie și după sfatul său, adică în neascultare și în voile sale, acela cade în înșelăciune."
„Ia aminte la citirea Scripturilor și, de nu vei fi om, te vei face om, că citirea Scripturilor este tămăduire cu mult meșteșug și mântuitoare. Însă, mare întărire este a nu greși înțelegerea citirii Scripturilor și mare surpare și prăpastie adâncă este neînțelegerea Scripturilor. De aceea trebuie să cunoaștem și scrierile Sfinților Părinți și ale altor nevoitori care ne ajută pe calea mântuirii."

ie să ne pocăim sau ne putem spune așa cum spun mulți dintre noi: „Dar eu ce mari păcate am? Acolo, niște păcate obișnuite, omenești”.

Oare pentru a pune început pocăinței trebuie să facem păcate drăcești? Oare aceste păcate omenești nu înseamnă nimic? Oare Hristos nu cere să fim desăvârșiți, pentru că Tatăl nostru Cel Ceresc desăvârșit este (Mt. 5, 48)? Asta în vreme ce sunt destui care curvesc și zic liniștiți: „Și ce-i cu asta, ce, e vreun păcat mare? Slăbiciune omenească”, nădăjduind în iubirea de oameni a lui Dumnezeu, în faptul că El le va ierta toate păcatele. Dar au ei dreptul la o asemenea nădejde? Bineînțeles că nu. Domnul nu este numai Iubitor de oameni, El e și Drept Judecător – **El iartă doar păcatele pe care le-am conștientizat adânc și pentru care ne-am pocăit din toată inima**, și atunci **iartă cu ușurință uimitoare**. În Evanghelia de astăzi ați ascultat cum Domnul a iertat-o pe curva care a spălat picioarele Lui cu lacrimi și le-a șters cu părul său. *A iertat-o îndată, întrucât ea îl îndrăgise din toată inima.*

Mulți sfinți au plâns neîncetat, după cuvântului proorocului Ieremia: „Să cercetăm căile noastre, luând aminte și întorcându-ne la Domnul! Să ridicăm inimile și mâinile noastre la Domnul din cer: noi am păcătuit și ne-am răzvrătit!” (Plângeri 3, 40-42). Ei căutau în inima lor cu mare stăruință orice necurăție, se pocăiau tot timpul și se mâhneau pentru păcatele lor. Aveau așezarea sufletească așa cum spune Sf. Apostol Iacov: „Întristați-vă și jeliți. Râsul întoarcă-se în plâns și bucuria voastră în întristare” (Iac. 4, 9). Această poruncă îi privește nu numai pe marii păcătoși, ci ne privește pe noi toți. Într-o astfel de pocăință adâncă pentru păcatele lor au viețuit toți cei ce s-au întors din toată inima la Domnul Iisus Hristos. Sf. Apostol Pavel spune: „Întristarea cea după Dumnezeu aduce pocăință spre mântuire, fără părere de rău; iar întristarea lumii aduce moarte” (2 Cor. 7, 10-11). Ce este *întristarea după Dumnezeu*? Este dorul de Dumnezeu, dorul de curăție, de sfințenie, e întristarea care umple inima omului care vede necurăția și nevrednicia sa. Această întristare este mântuitoare. Dar ce e *întristarea lumii*? Întristarea pentru bunurile lumești, pentru toate nereușitele noastre în lupta pentru o viață bogată și sătulă, pentru toate pierderile pe care le suferim în această goană după bunurile lumești. Această poruncă a întristării după Dumnezeu îi privește nu numai pe marii păcătoși, ci ne privește pe noi toți. Într-o astfel de pocăință adâncă pentru păcatele lor au viețuit toți cei ce s-au întors din toată inima la Domnul Iisus Hristos.

Dar oare câți dintre noi merg pe această cale, câți realizează atât de adânc însemnătatea pocăinței? Cei mai mulți cred că este de ajuns să te pocăiești pentru păcatele grele, de care îți dai seama limpede. Aceasta însă nu este deloc de ajuns, fiindcă **păcatele de care ne dăm seama tulbure sunt mult mai multe decât păcatele „grele”** și totdeauna **trebuie să căutăm orice necurăție din inima noastră**, nu trebuie să fim nepăsători în lucrarea mântuirii noastre, fiindcă nepăsarea înseamnă moarte duhovnicească. Să se cutremure inima noastră, temându-se de nepăsarea față de păcatele neiertate, și fie ca întotdeauna să stea în fața noastră uimitorul chip îngeresc al cuvioasei Maria Egipteanca, ce ne-a arătat o asemenea cale minunată, desăvârșită spre pocăință. Cu sfintele ei rugăciuni, fie ca Domnul să ne învrednicească de pocăință adevărată și de iertarea păcatelor noastre. Amin.

CUVINTE CĂTRE TINERI

ale Mitropolitului Bartolomeu Anania

Dragii mei tineri!

Voi sunteți în floarea vârstei. Trăiți-vă tinerețea! E a voastră și trebuie să o trăiți înainte de a fi prea târziu! Dar în limitele decenței și ale bunăcuviinței. Nu vă imaginați cât este de plăcut să-ți trăiești tinerețea fără ca mai târziu să-ți fie rușine sau să-ți pară rău de faptele pe care le-ai făcut.

Dragii mei, păstrați-vă sănătatea sufletului așa cum țineți cel puțin la sănătatea trupului vostru. Învățați-vă, înainte de toate, să aveți spirit de discernământ. A deosebi între bine și rău, între sănătos și nesănătos, între folositor și nefolositor. Este începutul înțelepciunii voastre de tineri.

Este în firea lucrurilor ca un tânăr să fie curios. Fiți *curioși, cât se poate de curioși! În știința voastră, în setea voastră de carte, în setea voastră de educație, fiecare unde-l trage inima.* Dar nu lăsați curiozitatea să umble acolo unde este primejdie! Oricât ai fi de curios, nu-ți vei pune mâna într-un cuib de vipere. La vârsta aceasta vă pândesc anumite primejdii: lipsa de discernământ, curiozitatea nesăbuită, viciile care se infiltrează încetul cu încetul.

Este un îndemn pe care îl cer vremurile de astăzi, în care în special tineretul e chemat la superficialitate, frivolitate, viață ușoară, la viață lipsită de preocupări stabile și serioase. Se vorbește de un tineret debusolat, care nu are niciun fel de ideal, care nu poate să-și facă un plan. Ei bine, iubiții mei tineri, *scuturați-vă de această superficialitate și comoditate a vieții*! *Pătrundeți în ființa voastră lăuntrică.* Vă va prinde bine și acum, dar vă va prinde bine mult cu seamă mai târziu. Atunci când vă vor veni bătrânețile și veți simți că sfârșitul vă este aproape și veți privi în urmă și veți constata că Dumnezeu v-a făcut viața cât pasul de-o palmă și că nu ați realizat mare lucru în urma voastră.

Dar dacă vă veți cunoaște ființa întreagă în adâncul ei, atunci veți putea trăi o viață adevărată, puternică, solidă, rodnică și către sfârșitul vieții veți putea să vă apropiați împăcați nu de neant, ci de Împărăția lui Dumnezeu, cu gândul că vi-ați împlinit misiunea și vi-ați trăit cu adevărat viața care trebuia trăită și care este una singură. Să vă pregătiți pentru primirea Împărăției lui Dumnezeu, care este printre noi prin Biserica lui Hristos și pe care o așteptăm în viața veacului ce va să fie.

(continuare din pag. 6)

Ce ai resimțit a fi o schimbare în rău în viața ta de la declanșarea acestei pandemii? Există și schimbări în bine în această perioadă?

• Această pandemie a adus multe schimbări în rău în viețile multora. În viața mea, o mare schimbare în rău o reprezintă școala online care, deși e mult mai comodă, totuși este ineficientă. Desigur, pe lângă multele aspecte negative, această pandemie a adus și schimbări în bine în viața mea. Am **conștientizat mai bine că e un mare dar să fii sănătos și să poți fi prezent la slujbe**, iar acest dar ne poate fi luat oricând. De asemenea, am învățat **să mă bucur mai mult de comuniunea cu frații**, pentru că nu știm când putem fi separați unii de alții așa cum am fost în starea de urgență. (Beatrice)

• Ca schimbare în rău, simt că nu mă mai pot ține de o rutină atât de bine cum o făceam înainte de pandemie. Și alt lucru negativ ar fi faptul că stau mult prea mult timp în fața ecranului, lucru care, din păcate, e inevitabil din cauza cursurilor online. Ceva pozitiv ar fi lecția pe care am învățat-o în toată perioada aceasta, și anume că **nu stă în puterea noastră să facem nimic fără ajutorul și mila lui Dumnezeu**. Cred că L-am căutat mai mult decât obișnuiam să o fac înainte. Un alt aspect important pe care l-am învățat în perioada asta a fost să nu mai iau de bun nimic și **să mă bucur chiar și de cele mai mărunte lucruri**. (Maria)

• Această pandemie ne-a afectat pe toți într-un fel sau altul punându-și amprenta pe ritmul vieții fiecăruia. Personal am resimțit cel mai mult acest lucru în viața de student. Orele on-line au adus multe schimbări care, din păcate, au transformat ceva ce făceam cu drag într-o povară de care aștept să scap cu nerăbdare. Viitorul nu mai pare a fi atât de sigur și pe zi ce trece mă simt tot mai mult ca o pasăre într-o colivie, forțată să trăiască aceeași zi la nesfârșit. Din fericire am găsit o portiță de scăpare. Am descoperit lucruri care să mă scoată din această monotonie. Cu ajutorul pandemiei am învățat să mă bucur de propria companie, am redescoperit hobby-uri vechi și am făcut cunoștință cu unele noi. Dar cel mai important lucru pe care l-am învățat în urma acestor timpuri este **să prețuiesc cu adevărat clipele petrecute alături de cei dragi**. (R.)

• Această pandemie a pus multă lume într-o situație nemaiîntâlnită, pentru majoritatea, neplăcută. Pe mine cel mai mult m-a afectat, în special înainte de a reîncepe facultatea de medicină on-site, faptul că brusc viața a devenit foarte bătrânească. Nu cred că am mai așteptat cu atâta nerăbdare să ies cu prietenii, să văd pe cineva. Tot ce am încercat noi cu întâlnirile pe zoom sau pe oricare din nenumăratele platforme ce au apărut în această perioadă nu a făcut decât să ne stârnească și mai tare pofta de a ne vedea față către față. Însă trebuie să recunosc faptul că lucrurile nu s-au schimbat doar în rău, ba chiar cred că unele schimbări, pe care le-am sesizat atât la propria persoană, cât și la cei din jur, sunt foarte bune. Eu unul, cu atâta timp la dispoziție, am început să cânt la chitară, iar pe lângă asta **am început să prețuiesc tot mai mult faptul că pot participa fizic la slujbe**. Dar, de exemplu, am mai observat la unii colegi faptul că tot dorul acesta de a ne revedea i-a făcut o idee mai sensibili, **mai atenți la cei din jur**. Cred că raportul acesta dintre schimbările bune și rele apărute în urma pandemiei depinde mult de cum privim, de cum reacționăm față de aceasta. (Andrei)

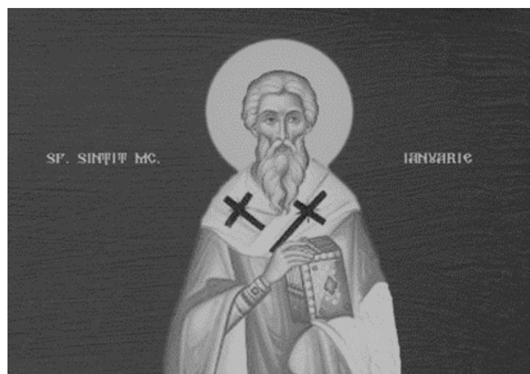
• Pandemia a venit cu multe limitări la care nu credeam că generația noastră va fi supusă. La început îngrădirea libertății m-a revoltat, dar încetul cu încetul am început să văd o parte bună în această îngrădire: **am simțit o „mai adevărată bucurie” în întâlnirea cu aproapele și am conștientizat adevărata valoare a timpului petrecut cu cei dragi inimii.** (Bianca)

• Această pandemie bineînțeles că a venit cu multe schimbări în viața noastră, unele în rău, altele în bine. Una dintre schimbările în rău a fost legată de școală, fiindcă aici, atât profesorii cât și noi, elevii, am întâmpinat o dificultate în comunicarea școlară, profesorii au devenit puțin mai neinteresați, iar noi, elevii, la fel. Însă datorită acestei probleme adusă de pandemie, noi, ca elevi, am început **să avem mai mult timp liber, în care să descoperim ce ne place să facem, să învățăm lucruri noi, să descoperim oameni minunați**; și toate astea, fiindcă nu mai suntem atât de presați de cantitatea de materie, care ne era predată și pe care trebuia să o învățăm; acum profesorii se axează pe ideile principale și astfel câștigăm și timp și informații utile. (Maria)

• La început am fost lovit de nemulțumire față de pandemie. Mai apoi restricțiile s-au dovedit a fi un **prilej bun pentru întoarcerea către mine însumi și către Dumnezeu**. M-a pus oarecum față în față cu neglijența și relația mea superficială cu El... Mi-am dat seama și că acel timp a fost o pregătire pentru importante momente ce aveau să vină în viața mea! (D.)

• Mai întâi personal, apoi împărtășind părerea mea cu alte persoane, am aflat că nu sunt singurul care simte că cel mai rău lucru care s-a întâmplat în contextul acesta epidemiologic este faptul că distanțarea fizică și măsurile de prevenire a virusului s-au transpus încet, încet, devenind distanțări sufletești, mulți oameni devenind foarte închistați și antisociali sau sporind această stare dacă o aveau deja. Trecând peste problemele generale, după o scurtă introspecție pot spune că cel mai rău îmi pare că tot acest val de evenimente nemaiîntâlnite m-a forțat să trec pe nesimțite peste multe etape și momente speciale și unice, care trebuiau să debuteze în viața mea. Cel mai important lucru, pe care cred că l-am conștientizat în unanimitate, este faptul că **am înțeles importanța comunicării directe dintre oameni, contactul fizic, comuniunea și nevoia de apartenență la un grup**. Acum un an și câteva luni parcă era imposibil să ne imaginăm o lume în care acțiunile primare și obișnuințele firești atunci când întâlnești pe cineva să fie sistate prin lege, dar acum trăim într-o astfel de lume, astfel că înțelegem cât de bună și importantă este comuniunea. (Alexandru) *(continuare în pag. 8)*

Sf. Sfinţit Mucenic IANUARIE DE BENEVENTO
- Sfântul cu sânge clocotitor

Sfântul Ianuarie, episcopul orașului Benevento din sudul Italiei, a primit mucenicia împreună cu diaconii și citeții săi, în anul 305, în timpul persecuțiilor împăratului Maximian. El fost supus la numeroase chinuri pe care le-a îndurat cu răbdare, întărit fiind cu putere de sus. Dumnezeu a lucrat numeroase minuni prin Sfântul Ianuarie, atât în timpul vieții acestuia cât și după moartea sa.

Sf. Ianuarie a fost aruncat în foc, dar a rămas nears

Din porunca ighemonului, Sf. Ianuarie fiind aruncat în foc, a rămas nevătămat și a stat în mijlocul focului fără să ardă, înălțând cântări lui Dumnezeu. Văzând minunea, căci nici de hainele lui nu se atinsese focul, persecutorii au întins trupul sfântului și l-au bătut fără milă, încât tot trupul s-a sfărâmat și tot pământul s-a umplut de sânge, căci și vinele sfântului fuseseră curmate. După aceasta, Sfântul Ianuarie, a fost aruncat în temniță.

A a fost aruncat la lei, dar aceștia nu l-au vătămat

În ziua următoare, a fost aruncat la fiare, dar acestea și-au schimbat cruzimea cea firească în blândețe și mergând au căzut la picioarele sfântului episcop.

În sfârșit, a fost ucis tăindu-i-se capul cu sabia. Creștinii au luat trupul sfințitului mucenicului în ascuns și l-au dus la Napoli, îngropându-l în biserică. Iar sângele sfântului ce se vărsase, fiind închegat, adunându-l de pe pământ, l-au pus într-un vas de sticlă, păstrându-l ca pe o comoară de mult preț. Iar dacă îl puneau lângă capul mucenicului, îndată acel sânge închegat se topea și fierbea ca proaspăt vărsat.

Înviază un prunc mort

Numeroase minuni s-au petrecute în Napoli, la mormântul Sfântului Ianuarie. Dintre acestea amintim minunea care s-a făcut unei femei al cărei prunc ce murise la puțin timp de la naștere, a înviat după ce văduva a luat icoana Sfântului Ianuarie și rugându-se cu lacrimi, a așezat-o pe trupul fiului ei mort, cu ochii spre ochi, gura către gură, și cealaltă asemănare a trupului celui închipuit, către trupul celui mort, precum oarecând Sf. Proroc Elisei a înviat pe fiul șunamitencei.

Sf. Ianuarie potolește Vezuviul la o erupție înfricoșătoare

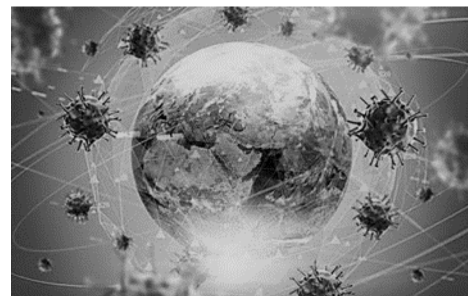
În chip deosebit se slăvea în Napoli minunea care s-a făcut, când muntele ce se numea Vezuviu a dat dinlăuntrul său, din sânul pământului, o văpaie mare de foc, încât nu numai cetăților celor de aproape, ci și celor de departe, mare frică și cutremur le-a adus. În acea vreme, alergând popoarele la mormântul Sfântului Mucenic Ianuarie și cu lacrimi strigând către el și cerând ajutor, îndată, cu rugăciunile lui, s-a ascuns acea văpaie de foc în muntele acela și a încetat frica. Astfel nu s-a făcut vătămare nici cetăților de departe, nici celor de aproape.

Sf. Mucenic Ianuarie este prăznuit de Biserica Ortodoxă în fiecare an pe 21 aprilie.

Să avem rugăciunile lui!

I.G.

Notă: În Italia, în orașul Sfântului Ianuarie există de câțiva ani o biserică ortodoxă pentru comunitatea de români din Benevento și împrejurimi, care îl are ocrotitor pe marele făcător de minuni. De asemenea, de două ori pe an în Napoli, unde se păstrează moaștele Sf. Ianuarie, are loc minunea lichefierii sângelui său.

GÂNDURI ALE TINERILOR NOȘTRI
despre viața lor din ultimul an

A trecut mai bine de un an de când viața noastră s-a despărțit în perioada dinainte de pandemie și cea de după ce a început aceasta. Un an plin de multe, și bune, și rele. Fiecare a avut de trecut prin situații și împrejurări noi, nebănuite înainte. Nu mai puțin tinerii și adolescenții noștri, ba poate chiar mai mult sau mai puternic, având în vedere că ei abia acum încep să învețe a trăi viața. Iată de ce ne-am gândit să-i întrebăm chiar pe ei ce a însemnat această perioadă în viața lor. (continuare în pag. 7)

<u>Cei patru stâlpi ai anului 2021</u>

ÎMPLINIREA PORUNCILOR (IV)
Cuvânt al Sf. Ignatie Briancianinov

Trebuie studiate poruncile Evangheliei până ce ele devin substanța sufletului nostru;numai atunci va deveni posibilă împlinirea constantă și dreaptă a poruncilor Evangheliei.

Trebuie să ne preocupăm cu cea mai mare grijă și atenție de citirea Sfintei Evanghelii. Trebuie să o studiem și **să ne-o întipărim în minte, pentru a avea învățătura ei prezentă în suflet pentru orice intervenție morală, pentru orice faptă, pentru orice gând**. Aceasta este însăși atitudinea Mântuitorului, când i-a trimis pe ucenicii Săi să predice Evanghelia: „Mergând, învățați toate neamurile... să păzească toate câte v-am poruncit vouă” (Mt. 28, 19-20).

Pentru cel ce împlinește poruncile Evangheliei, promisiunea implică nu numai faptul că va fi mântuit, ci și că va intra într-o comuniune intimă cu Dumnezeu, că va deveni un templu al lui Dumnezeu. Domnul a spus: „cel ce are poruncile Mele și le păzește, acela este care Mă iubește; iar cel ce Mă iubește pe Mine va fi iubit de Tatăl Meu și-l voi iubi Eu și Mă voi arăta lui” (In 14, 21).

Din aceste cuvinte ale Domnului se vede că **trebuie studiate poruncile Evangheliei până ce ele devin substanța sufletului nostru**; **numai atunci va deveni posibilă împlinirea constantă și dreaptă a poruncilor Evangheliei**, așa cum cere Domnul. Într-adevăr, duhovnicește Domnul i Se arată omului care-I împlinește poruncile; cu ochii inimii, cu mintea, acesta Îl vede în el însuși pe Domnul, în gândurile și în sentimentele pătrunse de Duhul Sfânt.

Pericolul ce-l paște pe cel ce neglijează împlinirea poruncilor Evangheliei este de a ajunge la o *sterilitate spirituală*, la îndepărtarea de Dumnezeu, la pierzanie. „Dacă cineva nu rămâne în Mine se aruncă afară ca mlădița și se usucă; și le adună și le aruncă în foc și ard” (In. 15, 5).

Cel ce ne dăruiește smerenia, Cel ce ne-a învățat și care-i modelul, Domnul nostru Iisus Hristos, a numit sfintele, puternicele și dumnezeieștile Sale porunci „**mici**”, în sensul că este *foarte simplă forma* sub care sunt exprimate și care îi *permite oricărui om să se apropie de ele și să le înțeleagă*, chiar și celui mai puțin educat. Dar, în același timp, Domnul adaugă că *cel ce va călca conștient și constant o singură poruncă „mic se va chema în împărăția cerurilor”* (Mt. 5, 19) sau, după interpretarea Sfinților Părinți, va fi lipsit de Împărăția cerurilor și aruncat în focul gheenei.

Poruncile Domnului sunt „duh și viață”, ele îl salvează pe cel ce le împlinește. Ele readuc la viață un suflet mort, prin ele un om trupesc și firesc devine duhovnicesc. Dimpotrivă, cel ce neglijează poruncile se distruge pe sine însuși, căci rămâne într-o stare carnală și simțuală, într-o stare de cădere agresivă. Pentru a fi mântuit, trebuie să te eliberezi nu numai de influențele cărnii sau ale patimilor grosolane, ci și de influența sângelui prin intermediul căruia patimile acționează într-o formă subtilă asupra inimii. „Cei ce se depărtează de Tine vor pieri” (Ps. 72, 26) – nu prin depărtare spațială, ci prin dispoziția unui suflet care se întoarce de la împlinirea voii lui Dumnezeu, căci își urmează voia lui, ideile lui și respinge poruncile Evangheliei sau voia lui Dumnezeu.

Te aștept: intră

de Vasile Voiculescu (†26 aprilie 1963)

Doamne, inima nu mi-e bună de nici o treabă,
Prea am ținut-o-n piept numai podoabă!...

N-am pus-o la lucru, n-am dat-o la școală;
Am cruțat-o...și mi-a rămas nepricepută, goală.

Am crescut-o mai rău ca pe prințese:
Nu stăruie-n nimic, nu coase, nu țese.

Voinică, se plânge că obosește-ndată:
Inimă fără de rost, inimă răsfățată.

Credeam că așa trebuie: poeții
Să-și poarte inima mai presus de greul vieții!

Dar iată, acum mi-e plină de toane si nazuri,
Stă numai de dragoste, îmi face doar necazuri.

Sare, s-aprinde, o apucă atacuri
Că nu-i dau raiul, scări la cer, punți peste veacuri!

...Doamne, eu nu mai izbutesc s-o îndrept.
Numai singur Tu de-acum poți...Te aștept.

Intră, Doamne, acolo, la ea în piept.

O PRIVIRE SPRE ŞCOALĂ... ÎN EVUL MEDIU

În ziua de astăzi a merge la şcoală, a învăţa să scrii şi să citeşti, este un lucru firesc, parte din realitatea societăţii actuale, dar nu a fost dintotdeauna aşa. În perioada Evului Mediu, a avea ce mânca a doua zi era mult mai important decât învăţătura, iar copiii din familiile sărace erau nevoiţi să muncească, şcoala rămânând doar un privilegiu de care se împărtăşeau cei înstăriţi. Aşadar, Biserica a luat sub aripa sa învăţământul, devenind cel dintâi centru care a promovat educaţia în Evul Mediu.

În epoca medievală, oamenii cei mai învăţaţi erau preoţii şi călugării care aveau misiunea de a transmite mai departe cunoştinţele dobândite şi celorlalţi membri ai comunităţii. Şcoala funcţiona pe lângă biserici şi mănăstiri şi avea menirea principală de a pregăti viitorii preoţi, călugări, citeţi. Treptat s-au înfiinţat instituţii de învăţământ elementare numite *şcoli mici* şi de învăţământ superior numite *şcoli mari*, unde învăţau doar băieţii (tineri, dar şi adulţi), fetele fiind educate acasă (în spaţiul românesc prima elevă a fost înregistrată abia în anul 1846).

Şcolile elementare (orăşeneşti) funcţionau în oraşe pe lângă o biserică. Aici tinerii erau învăţaţi de către un preot să scrie, să citească, să cânte imnuri religioase, iar materiile erau împărţite în două cicluri: *trivium*, cu trei materii (gramatică, retorică, dialectică) şi *quatrivium*, cu patru materii (aritmetică, geometrie, astronomie, muzică). Cei care îşi doreau să studieze mai mult, aveau posibilitatea de a urma într-un ciclu superior filosofia şi teologia sau să se îndrepte spre şcolile europene. Gramatica avea o importanţă deosebită. Tinerii studiau regulile elementare (semnele de punctuaţie au început să apară în secolele VIII-IX) şi memorau formele gramaticale ale limbii, iar dialectica pregătea elevii pentru a susţine dezbateri religioase, învăţându-i de asemenea cum să apere dogmele creştine. Retorica (vorbirea în public) era o materie principală în şcoală, lucru pe care îl întâlnim şi în marile şcoli din Răsărit şi Apus. La vremea tinereţii, Sf. Ioan Gură de Aur este trimis de către mama sa să studieze retorica la şcoala celui mai mare filozof din acea perioadă, Libanius. Deşi era păgân, episcopii ortodocşi îi trimiteau pe viitori predicatori să înveţe de la acesta arta de a vorbi. De o aşa mare însemnătate pentru societate se bucura retorica în perioada medievală şi nu numai.

La aritmetcă elevii învăţau să reprezinte cifrele cu degetele şi îşi însuşeau cele trei operaţii elementare: adunarea, scăderea şi înmulţirea şi mai rar împărţirea, considerată complicată.

> ***Caracteristica unei şcoli bune e ca elevul să înveţe în ea mai mult decât i se predă, mai mult decât ştie însuşi profesorul.***
>
> ***Mihai Eminescu***

Toate materiile aveau un caracter religios. În primul rând, se urmărea ca şcolarii să ştie să citească, să scrie şi să socotească, iar mai departe să se îndeletnicească cu restul materiilor. Trecerea unui elev de la un nivel de şcolarizare la altul (de la trivium la quatrivium) se baza pe gradul de asimilare a informaţiilor studiate.

Alte tipuri de şcoli medievale au fost **şcoala gimnazială** care funcţiona pe lângă o catedrală şi avea ca reper înţelegerea filozofiei şi a teologiei şi **şcoala mănăstirească (episcopală)** în care se studia Sfânta Scriptură, cărţile patristice, educaţia fiind preponderent religioasă şi avea menirea să-i pregătească pe cei care doreau să devină călugări.

Înainte de invenţia tiparului, cărţile erau foarte scumpe, fiind lucrate manual şi cu multă migală de către cei din mănăstiri. Aşadar, în şcoli, manualele şi materialele erau foarte puţine, chiar inexistente. Principala carte didactică utilizată era *Psaltirea*, care iniţial era învăţată pe de rost de către învăţăcei. În acest context, metoda didactică prin care învăţătorul expunea informaţiile era predarea verbală şi se punea accent pe memorare şi reproducere. O lecţie medievală se desfăşura astfel: învăţătorul citea materialul şi elevii îl repetau cu voce tare, iar unde elevii ştiau să scrie, notau lecţia pe o placă cerată, o învăţau cât de repede puteau pe de rost, iar apoi o ştergeau pentru a putea scrie mai departe lecţia. Însuşirea deplină a scrierii dura chiar şi trei ani, iar mai întâi învăţăceii se antrenau pe o tablă cerată, ca mai apoi să înveţe să scrie cu stiloul pe pergament.

După cum atestă documentele domneşti, în Muntenia şi Moldova educaţia se făcea, iniţial, în limba greacă şi se învăţa alfabetul grec, dar apoi în şcoală a început să se studieze limba slavonă cu alfabetul chirilic. În schimb, pe teritoriile româneşti care au ajuns sub ocupaţie maghiară, limba studiată în şcoală era latina. Au apărut şi şcoli cu predare în limba germană la Oradea, Sibiu, Braşov, Sighişoara, Sebeş şi Făgăraş pentru saşi, secui, armeni.

În Şcheii Braşovului, biserica cu hramul Sf. Nicolae a adăpostit prima şcoală românească cu predare în limba română. Deşi a fost atestată de cronica locală în anul 1495, îşi poate confirma existenţa de la 1390. Aici s-a găsit şi cel mai vechi catalog din ţară—din 1683, care relevă că exista un singur profesor la 110 elevi, cel mai tânăr fiind de 20 de ani, ceea ce arată că la această şcoală veneau elevi din toată Ţara Bârsei. Profesor la această şcoală a fost şi poetul, protopsaltul şi compozitorul de muzică religioasă, Anton Pann.

M.G.

Minunata vindecare a unui medic grec de către SF. NICHIFOR CEL LEPROS

Sunt medic şi în luna martie 2020 am fost infectat cu virusul Covid 19. Primele zile am stat acasă, în carantină, dar din cauza febrei, a trebuit să mă internez. Însă după 2-3 zile de la spitalizare starea mea s-a înrăutăţit, încât am avut nevoie de oxigen. A fost greu, nu puteam respira, nu puteam vorbi cu nimeni. **Cea mai grea parte a spitalizării din cauza covidului este că nu poţi primi vizitatori.** Eşti singur în salon sau cu încă un bolnav ca tine, iar cei care vin să te vadă sunt doar personalul medical şi aceia puţini. **Practic eşti lăsat singur, cu gândurile tale de deznădejde, de incertitudine asupra zilei de mâine.** Am ajuns la un punct în care am crezut că nu-mi voi mai revedea familia. Îmi amintesc că eram într-o stare de totală disperare. Am prieteni credincioşi sau care sunt preoţi şi care se rugau pentru mine, dar atunci am simţit că singurul care este acolo e Dumnezeu şi singurii spre care mă puteam îndrepta, cerând ajutor, sunt sfinţii Săi.

Într-una din acele seri, în care aveam nevoie tot mai mare de oxigen, am văzut în capătul opus al salonului un călugăr, care şi-a ridicat capul spre mine şi apoi a privit în jos cu tristeţe, răsucind metanierul. Eram atât de slăbit încât nici nu am putut să spun ceva. Deşi cine se învredniceşte de a vedea sfinţi, e cuprins de bucurie, eu atunci eram şi mai speriat, căci nu ştiam de ce a venit. Tot ce puteam face era să-l privesc cum se roagă. Am crezut că este Sf. Nectarie, ocrotitorul familiei mele, venit acolo în urma rugăciunilor, pentru a mă întări.

A doua zi dimineaţă temperatura era şi mai mare, ceea ce m-a speriat mai mult. După o oră am primit un mesaj de la un prieten:

- Roagă-te unui sfânt numit Sf. Nichifor cel Lepros, pentru că li s-a arătat mai multor bolnavi de coronavirus, îndemnându-i să se roage lui, că îi va ajuta.

Apoi mi-a trimis o poză a Sf. Nichifor, iar eu mi-am dat seama că el era monahul care fusese la mine în salon în noaptea trecută. Atunci m-am cutremurat şi m-am întrebat: *De ce la mine? De ce a venit la mine, căci nu-l cunosc şi nu m-am rugat niciodată lui?* Prietenul meu mi-a trimis prin telefon şi Paraclisul Sf. Nichifor, pe care am început să-l citesc, ştiind că sunt nevrednic de faptul că mi s-a arătat, dar în acelaşi timp temându-mă că nu mai am mult de trăit.

După câteva zile grele, dar în care m-am tot rugat, într-o noapte l-am văzut iar pe monah în partea opusă a salonului, dar de data aceasta s-a uitat drept în ochii mei şi mi-a zâmbit. Prima dată arăta ca un bătrân plin de tristeţe; acum era tânăr... Mi-a zis:

- Am găsit problema, dar continuă să te rogi şi te vei vindeca.

Atât am putut să-i spun:

- Cum?

Atunci s-a apropiat de mine şi şi-a pus mâna dreaptă pe plămânul meu stâng şi a început să tragă şi îl vedeam cum se căzneşte să facă ceva, dar nu ştiam ce anume face. Amândoi plămânii erau afectaţi de pneumonie, dar stângul era mult mai rău. Însă atunci am simţit că pot să respir mai bine. Iar el trăgea în continuare... Apoi s-a oprit. Şi atunci am inspirat adânc, aşa cum nu o mai făcusem de două săptămâni. Şi mi-a spus iar:

- Copilul meu, am găsit problema.

M-am uitat la el şi ţinea în mână ceva. Era ora 3 dimineaţa. M-am ridicat pentru prima dată din pat după multe zile, fără să tuşesc, fără să am nevoie de oxigen. Şi atunci mi-am dat seama că am scăpat. Eram plin de nădejde. Aceasta a fost întâlnirea mea cu Sf. Nichifor. Şi am înţeles ce minunat e Dumnezeu.

Iar a doua zi, doctorul pneumolog a venit şi mi-a spus că în acea noapte a găsit un articol al unui doctor din Italia, care îndruma medicii să se axeze pe subţierea sângelui, iar nu pe tratarea pneumoniei, în acest tip de boală. Medicul meu era evreu şi totuşi, cum să nu mă gândesc că Dumnezeu i-a dat gândul să citească acel articol şi să-mi schimbe tratamentul? În două zile m-au externat din spital. Medicii au fost uimiţi de vindecarea mea şi de faptul că acum nu mai am niciun fel de urmări, după această boală grea. Singurul meu răspuns pe care l-am dat a fost: **Dumnezeu**.

Aceasta este mărturia mea. Trăiesc datorită Sfântului Nichifor. Pentru mine, 4 ianuarie va fi de acum o zi de mare praznic. Toate acestea s-au întâmplat înainte să aflăm că Sf. Nichifor e ocrotitorul celor bolnavi de covid. M-am simţit nevrednic că a venit tocmai la mine şi mi-a dat nădejde că îmi voi revedea copilul şi că voi trăi.